

набагато більше, і при державній підтримці, хоча б в період становлення, лізингові послуги стануть ще більш привабливими. В умовах економічної нестабільності в Україні, коли значно знизилося фінансування капітальних вкладень в оновлення основних засобів у зв'язку з недостатністю прибутку підприємств і значним зменшенням виробництва, цей метод фінансування інвестицій є найбільш доцільним і може сприяти збереженню ліквідності більшості підприємств[4,с.28].

Список використаних джерел

1. Урусова З. П. Особливості вітчизняної практики проведення лізингових операцій у сучасному економічному / Урусова З. П., ст. викладач, Любогощінська А. І., магістр// Науковий вісник Запорізького Національного університету. —2010.— №3(7). — с.145—149.
2. Наконечний Б.В. Переваги та недоліки лізингу порівняно з іншими видами інвестиційної діяльності / Наконечний Б.В./Науковий вісник Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. —2012. — с.262-270.
3. Ярошевич Н. В. Переваги та недоліки лізингу як виду кредитування засобів виробництва в Україні / К. В. Ярошевич, М. Б. Антонів // Науковий вісник НЛТУ України. — 2009. — № 19. — с. 241 — 246.
4. Карнаушенко А. С. Переваги та недоліки лізингу як виду фінансування інноваційної діяльності підприємств /А.С. Карнаушенко//Науковий вісник Херсонського державного аграрного університету.—2013.—№11. —с.24—32.

Фідучіарність як специфічна ознака договору контокоренту

Копитова О.С., здобувач кафедри цивільного права і процесу НАВС

Одним із завдань сучасного етапу становлення України як правової держави є реформування цивільно-правових засад розвитку товарно-кредитного господарства. Кредит як універсальний важіль економіки супроводжує процеси виробництва, обміну, присвоєння та споживання матеріальних благ. Реалії розвитку ринкових відносин у нашій країні вказують на потребу вдосконалення функціонуючих кредитних механізмів та впровадження нових. Одним із напрямів удосконалення кредитних механізмів слід вважати контокорентні відносини.

Не можна не погодитись із А.В. Кострубою, що принцип свободи договору дозволяє учасникам цивільних правовідносин зробити юридичними фактами в межах правовідносин абсолютно будь-які обставини незалежно від підстави їх виникнення (об'єктивно або суб'єктивно) [1, с. 206].

На думку Р.А. Майданика межі свободи договору можуть визначатись низкою чинників : правовою природою того чи іншого договору, особливими вимогами до суб'єктного складу окремих видів договорів та ін. [2, с. 145]. Обґрунтовано у цьому контексті є позиція І.Ф.Севрюкової, яка вважає, що: визначеність місця певного цивільно-правового договору в системі цивільно-правових договорів надасть можливість виявити не лише його специфічні ознаки, а й з'ясувати правову природу відповідної договірної конструкції, особливості прав та обов'язків його сторін, що надасть можливість створити досконалу договірну конструкцію [3, с.65].

Слід зауважити, що договір контокоренту - це договір, за яким сторони (будь які суб'єкти цивільного права, за винятком держави), що перебувають між собою у тривалих ділових стосунках відкривають єдиний рахунок у фінансовій установі та зобов'язуються не вимагати один від одного виконання занесених на

цей рахунок зустрічних грошових зобов'язань з метою їх подальшого одночасного припинення, по закінченню так званого контокорентного періоду, шляхом заліку зустрічних вимог та виведенням сальдо.

Договору контокоренту характерні наступні ознаки:

наявність обов'язкового спеціального суб'єкта – фінансової установи, яка має ліцензію на проведення подібних операцій;

призначений для регулювання спеціально обумовлених взаємних грошових вимог сторін, виконання яких відкладається;

пов'язаний специфічними особливостями способу зарахування взаємних вимог сторін, що занесені на контокорентний рахунок;

ведення рахунку та виведення сальдо покладається на третю сторону спеціалізовану фінансову установу.

термінологічно контокорент визнається саме як єдиний рахунок.

З точки зору теорії цивільного права фідучіарні (від лат. fiducia - довіра) правочини - це ті, що базуються на особливо довірчих відносинах між суб'єктами, які їх вчиняють. Отже, специфічними рисами способу надання кредиту за контокорентом є знеособленість об'єкта кредитування і автоматизм формування позичкової заборгованості. У розвинутих країнах світу контокорентна форма кредитування вводиться комерційними банками для першокласних найбільш надійних позичальників – великих компаній – для надання позик на поточну виробничу діяльність.

Виходячи із правової природи договору контокоренту, можна з упевненістю стверджувати, що визначальною його ознакою є фідучіарність.

Список використаних джерел:

1. Коструба А. В. Юридичні факти в механізмі право припинення цивільних відносин : монографія / А.В. Коструба. – К.: Ін Юре, 2014. – 376 с.
2. Майданик Р. А. Цивільне право: Загальна частина.Т.1. Вступ у цивільне право / Майданик Р. А. – К.: Алерта, 2012. – 472 с.
3. Севрюкова І.Ф. Деякі проблеми класифікації цивільно-правових договорів / І.Ф.Севрюкова // Вісник Одеського національного університету. Серія: Правознавство, 2011. - Том 16. - Випуск 15.-С.63-73.

Страхування фінансових ризиків в Україні: окремі питання

Мазур М.Л., студент ННІЗН НАВС

Нечипоренко О.І., викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС

В умовах реформаційних процесів та нестабільності економіки України у сфері договірних відносин простежується тенденція підвищення рівня ризиків фінансового (майнового) характеру. Ефективним інструментом ризик-менеджменту у світовій практиці є страхування, потенціал якого практично не використовується в Україні. Причиною цього є невідповідність існуючого механізму надання страхових послуг змісту хеджування фінансових ризиків у цілому та окремі проблемні аспекти його функціонування. Здатність страхування мінімізувати фінансові ризики актуалізує інтерес до вивчення даного правового інституту у теоретичному та практичному аспектах та теоретично як на основі вітчизняної практики, так і з урахуванням зарубіжного досвіду.

У науковій літературі дослідженню теоретико-методологічного